

πάντας ἐπικίνδυνος γένους τούτης περιπτώσεως καταπληκτικής τοποθεσίας από την αἱ χεῖρας, κάτισθεν ἔτεραι· δύο διὰ τῶν ὅποιων ἔχοντο οἱ πόδες.

Διὰ τοῦ συστήματος τούτου, δὲ ἐφευρέτης, δχι μόνον ἡδύνατο νὰ περιπατῇ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐργάζηται ἐντὸς αὐτῆς.

Τὸ σύστημα τούτο δὲν ἔλαβεν σπουδαῖας ἐφαρμογᾶς καὶ δλίγον κατ’ δλίγον ἐγκατελεῖθη.

Κατὰ τὸ 1692, δὲ Παπίνος ἐπαρουσίασεν ἑτερον σύστημα ὑποθρυχίου πλοίου, διὰ τοῦ ὅποιου ἡδύνατο ἐντὸς εὐρισκόμενος νὰ κινῇ κάπας πλευρικας, ἡδύνατο δὲ τάχιστα νὰ βυθίζηται καὶ νὰ ἀνεψηται ἐφιδιαζόμενος διὰ νέου ποσοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος.

ΣΠΥΡ. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΙΔ'.

Ζωὴ ἐν τῷ σπόρῳ.

Ἐηρός σπόρος φαίνεται ὠσανεὶ νεκρός· ἀλλ' ὑπάρχει ζωὴ ἐν αὐτῷ, κεκλεισμένη ὥς ἐν φυλακῇ εἰναι ησυχος ἐφόσον εἶναι κεκλεισμένη ἀλλ' ἀμα ἀφεθῇ ἔξω μεγάλα κατορθόνει. Σπόρος μήλου, μετά τοῦ ἴσχυροῦ αὐτοῦ καλύμματος, εἶναι λίαν μικρὸν πρᾶγμα, δὲν δεικνύει ὅτι δύναται νὰ παραχθῇ τι ἔξ αὐτοῦ· ἀλλ' ἐὰν ἐντὸς τῆς γῆς τεθῇ, ἡ ὑγρασία τὸν ἐξογκόνει, τὸ καλύμμα ρήγνυται, καὶ μηδέτερος ἐξέρχεται τοῦ σπόρου. Καὶ γινώσκετε ὅτι ἡ Γραφὴ λέγει ήμιν, ὅτι δένδρον μέγα καὶ ικανὸν νὰ χρητιμένη ἦται κατοικία τῶν πτηνῶν τοῦ οὐρανοῦ προέρχεται ἀπὸ μικροῦ κόκκου σινάπεως.

Ἡ ζωὴ ἐν τῷ ξηρῷ σπόρῳ κοιμάται, ἀλλ' ἀν τεθῇ ἐν τῷ ὑγρῷ ἐδάφει ἡ ζωὴ αὕτη ἔξεγείρεται. Οἱ ὄποις οὗτος τῶν σπόρων διαρκεῖ ἐνίστητο πολὺν χρόνον· συνήθως τοὺς φυλάττομεν μόνον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἔτους εἰς τὸ ἄλλο· ἀλλ' ἐνίστητο φυλάττονται μαρτρὸν χρόνον εἰς τὸν τοῦ ὄποιου καταστασίν. Θα σας δηληγόθη τι περὶ τούτου. Πρὸ πολλῶν ἑκατοντάδων ἐτῶν κατηλθεὶ μέγας ῥάξ λάβας κάτω ἐνὸς ὄρους ἐφαίνετο ὠσανεὶ τὸ δρός ἐφλέγετο, ἐπεχύθη ἐπὶ μιᾶς πόλεως καὶ τὴν ἐκάλυψεν πάντες οἱ κάτοικοι ἐφονεύθησαν. Οταν ἡ λάβα ἐψυχράνθη, οἱ ἀνθρώποι ἤλθον νὰ ἰδωσι τὴν πόλιν, ἀλλ' οὐδὲν εἴρον.

Ἄλλ' ἐσχάτως ἀνασκαφὴ ἐγένοντο διὰ τῆς λάβας, καὶ διήνοιξαν διόδους διὰ τῆς κατακελυμένης ταύτης πόλεως. Εἰσῆλθον εἰς τὰς οἰκίας, καὶ εἴρον πολλὰ πράγματα ἀκριβῶς· ὄπως ἠσαν ὅτεν ἡ πετροπαραμένη λάβα ἐπεκύθη τῆς πόλεως. || Σπόροι πργειρέθησαν, ἐφυεύθησαν, καὶ ἀγενάστησαν ὠσανεὶ ἡσαν σπόροι φυλαχθέντες ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἔτος. Ἡ ζωὴ τῶν σπόρων τούτων, ἐπομένως, ἐκοιμήθη ἐπὶ πολλάς ἑκατοντάδας ἔτη.

Πλείστοι σπόροι προέρχονται ἔξ ἐνὸς σπόρου τεθέντος τοῦ ἐδάφους· ἔξ ἐνὸς καὶ μόνου κόκκου

σίτου πολλοὶ στάχυς προέρχονται πλήρεις κόκκων. Οἱ κόκκοι ἀσπόροι ἔξ ἐνὸς καὶ μόνου στάχυος εἰσὶν ἵκανοι νὰ σπείρη τις δι᾽ αὐτῶν δλόκληρον τεμάχιον γῆς. Μεταχειρίζομεθα τὸ πλείστον τοῦ σίτου διὰ τροφὴν, διότι δλίγον ἔξ αὐτοῦ χρειαζόμεθα πρὸς σπόραν. Όστε τρώγομεν τὰ πλείστα τῶν κυάμων τὰ δποῖα παράγει ἡ γῆ· φυλάττομεν μόνον μικρὸν σάκκον ἔξ αὐτῶν διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος πρὸς φύτευσιν, δειτεις περικλείει μεγάλην ποσότητα κυάμων διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Οἱ πλείστοι τῶν σπόρων τῶν πιπιόντων ἐν δένδρων καὶ φυτῶν καταστρέφονται, δλίγοι τούτων ζῶσι καὶ διζοῦνται. Εάν δὲ οἱ σπόροι ἔζων καὶ ἐβλάστανον θὰ εἰχομεν περαπολλὴν θλάστησιν πανταχοῦ. Εάν δὲ αἱ βλάσται εἰσήρχοντο εἰς τὴν γῆν καὶ ἐριζοῦντο θύλακον παραπόλλας δρῦς οὔτω καὶ περὶ τῶν ἄλλων δένδρων καὶ φυτῶν. Εκ τῶν σπόρων οἵτινες εἰσὶ διεσπαρμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τινὲς ζῶσι καθ' ὅλον τὸν γειμῶνα, καὶ ἀναβλαστάνουσι τὴν ἀνοιξίν.

Η ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ γεγονότος ὅτι δὲ ἐγκέφλιος εἶναι ἡ ἀληθής ἔδρα τῶν αἰσθήσεων στηρίζεται δλόκληρος ἡ ἔξηγος τῶν φαντασμάτων καὶ ἐμφανίσεων τὰ δποῖα ἐπιφαίνονται συνήθως εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Οταν ἔχωμεν τὴν συναίσθησιν ὅτι θεώμεθα πργματικὸν ἀντικείμενον, αἰσθησίς γίνεται τούτου ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Τοιαύτην αἰσθησίν καλοῦμεν ἀντικειμενικὴν διότι προέρχεται ἔξ ἀληθοῦς ἀντικειμένου. Οὔτως δταν ἀκούωμεν μέλος παιζόμενον ὑπὸ προσώπου τὸ ὅποιον βλέπομεν, ή περὶ τῆς ὑπάρχεως τοῦ ὅποιου, καίτοι μὴ ὄρωμένου, δὲν ἔχομεν ἀμφιβολίαν, ή αἰσθησίς τοῦ οὔχου καλεῖται τότε ὑποκειμενική. Άλλ' ὑπάρχουσι πολλαὶ περιστάσεις καθ' ὃς η δύναμις τοῦ νοὸς πρὸς ἀναπαράστασιν τῆς αἰσθήσεως, τῶν δπτασιῶν καὶ τῶν ζήχων τοὺς δποῖους ησθάνθημεν, ἀπεδείχθη. Οἱ μεθ' ημέραν ὀνειρεύομενοι δύναται ἐνίστητο νὰ φέρῃ τὰς σκηνὰς εἰς τὰς δποῖας ἐλαθεὶ ποτὲ μέρος τοσοῦτον ζωηρῶς ἐνώπιον τῆς δικαιοίας του ὅστε η δνειροπόλησις αὐτοῦ δύναται στιγματίως νὰ διακοπῇ ἐκ τῶν λόγων τὰ δποῖα ἀνευ συνειδήσεως; ἐξέρχονται τῶν χειλέων του, δταν ἡ φαντασία του μεταβληθῇ εἰς σωματικὴν ἐνέργειαν. Τοιαύτη δύναμις τῆς φαντασίας εἶναι ἡ ἀρχὴ ή ἡ ἀσθενής μίμησις ἔτι ἴσχυρωτέρου μέσου, τὸ δποῖον ἔχομεν νὰ φέρωμεν ἐνώπιον ημῶν τὰς μορφὰς καὶ σκηνὰς αἰτινες ποτε ἀντικειμενικῶς παρέστησαν ἐνώπιον ημῶν. Εν τῷ δνείρῳ η δύναμις αὕτη ίκανης τυπικῶς ἐπιφαίνεται. Εκ τῆς κρύπτης τῆς συνειδήσεως ἐκβάλλομεν ἐν τῷ ὄποιῳ ημῶν, τὰς εἰκόνας τὰς δποῖας ἀπηγούλημένος νοῦς παράγει, η σύναρμολογεῖ ἐκ τῶν ποικίλων τῆς φαντασίας ἐντυπωτισμῶν οὔτω δισχηματίζονται οἱ γελοῖοι συμβιστοί τοὺς δποῖους βλέπομεν ὄντα. Βαντεκενείνομεν τὴν ιδέαν καὶ περαδεχθήσαντες ὅτι ἡ αὐτὴ δύναμις ἐξασκεῖται ὅτε ἐσμὲν οὐσίαν γεννήσαντες.

